

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Městské státní zastupitelství v Praze**, se sídlem nám. 14. října 2188/9, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č. j. 10 A 85/2017-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Podáním ze dne 10. 2. 2017 žalobce požádal Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 (dále jen „OSZ pro Prahu 4“ či „povinný subjekt“), o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Konkrétně žalobce mj. požádal pod písmenem b) žádosti o kopii písemnosti obsahující rozhodnutí obvodní státní zástupkyně pro Prahu 4, kterými došlo ke změně dozorového státního zástupce ve věcech vedených u policejního orgánu pod sp. zn. KRPA-165699/TČ-2015-001411 a pod sp. zn. KRPA-320548/TČ-2015-001478; pod písmenem d) žádosti o kopie veškerých písemností obsahující rozhodnutí o změně dozorového státního zástupce ode dne přidělení Mgr. Lucii Jindrové k OSZ pro Prahu 4 do konce roku 2016; pod písmenem g) žádosti o sdělení klíče (metody), podle kterého byly Mgr. Lucii Jindrové přidělovány k dozoru trestní věci po jejím přidělení k OSZ pro Prahu 4.

[2] Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017, č. j. 0 SIN 5/2017-36 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl žádost žalobce pod písmeny b), d) a g).

[3] Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2017, č. j. SIN 1007/2017-12, žalovaný podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[4] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 18. 1. 2021, č. j. 10 A 85/2017-78.

[5] Městský soud předně uvedl, že napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Z napadených rozhodnutí vyplývá na základě jakých skutečností a zjištění a jakou úvahou dospěly správní orgány k odmítnutí žádosti žalobce pod písmeny b), d) a g) podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Zároveň bylo žalobci sděleno, proč nebylo žalovaným přisvědčeno tvrzení žalobce o neexistenci právně kvalifikační úvahy z důvodu neuvedení ustanovení právních předpisů, na jejichž základě by bylo možné žádost odmítnout. Městský soud dále poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které jednoznačně vyplývá, že neexistence požadovaných informací představuje faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Ze správního spisu předloženého žalovaným nevyplývají podle městského soudu žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly pravdivost tvrzení povinného subjektu, že ke změně dozorového státního zástupce dochází pouze přepisem na obalu předmětných spisů a vyznačením v informačním systému, které však nelze považovat za rozhodnutí, a rovněž pravdivost tvrzení o neexistenci obecného klíče, podle kterého byly přidělovány spisy dotčené státní zástupkyni k dozoru. Tato tvrzení povinného subjektu jsou v souladu s § 8 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), a s čl. 3 odst. 3 a čl. 5 odst. 1 Organizačního řádu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 (dále jen „organizační řád“). Žalobce pak v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly schopny jakkoliv zpochybnit zajištěný skutkový stav.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal, že městský soud nepochopil žalobní argumentaci, neboť absenci právně kvalifikační úvahy stěžovatel zjevně uváděl ve vztahu k rozhodnutí OSZ pro Prahu 4, nikoli k rozhodnutí žalovaného. Pokud městský soud neporozuměl jednoznačné argumentaci uvedené v žalobě, nemohl žalobu náležitě posoudit a už to je důvodem pro zrušení jeho rozsudku pro nepřezkoumatelnost.

[8] Stěžovatel poukázal na to, že v rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 je uveden pouze skutkový závěr, že „rozhodnutí, jejichž kopie žadatel požaduje, na Obvodním státním

pokračování

zastupitelství pro Prahu 4 nejsou vyhotovovány, tedy neexistují“, nikoli již, že tento skutkový závěr by byl podřazen pod § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a z jakých důvodů. Právně kvalifikační úvahu, spočívající v uvedení pod jakou právní normu jsou skutková zjištění podřaditelná a z jakého důvodu, obsahovalo až rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se však nijak nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence právně kvalifikační úvahy, ale zabýval se věcnou správností tohoto rozhodnutí. Námitku nepřezkoumatelnosti je však možné vypořádat jediným způsobem, a to uvedením, z jakého důvodu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Pouhé uvedení důvodu věcné správnosti napadeného rozhodnutí, aniž by bylo uvedeno, kde v napadeném rozhodnutí jsou tyto důvody uvedeny, není vypořádáním námitky nepřezkoumatelnosti, ale naopak dokladem jeho nepřezkoumatelnosti. To platí i pro napadený rozsudek, kde městský soud odůvodňoval přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, což by však nemusel dělat, pokud by se k odvolací námitce přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí. Městský soud tak uváděl úvahy, které měly být obsaženy právě v rozhodnutí žalovaného. Soudu přitom nepřísluší řešit odvolací námitky za žalovaný správní orgán. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je však irelevantní, zda je rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 přezkoumatelné. Důležité pouze je, zda byla v rozhodnutí žalovaného řádně vypořádána odvolací námitka nepřezkoumatelnosti, neboť nevypořádání jakékoli odvolací námitky vede k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, které je obligatorním důvodem pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věcnou správností prvostupňového rozhodnutí se tedy žalovaný nemusel vůbec zabývat, resp. takové posouzení bylo z hlediska uplatnění odvolací námitky irelevantní. V rozhodnutí žalovaného mělo být uvedeno, zda a z jakého důvodu je prvostupňové rozhodnutí s ohledem na odvolací námitku přezkoumatelné, což v něm uvedeno není, tedy v něm není uvedena žádná reakce na odvolací námitku, která tak zůstala nevypořádaná, a městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost z tohoto důvodu zrušit. Podle názoru stěžovatele městský soud v napadeném rozsudku směřuje věcnou správnost a přezkoumatelnost správního rozhodnutí a v důsledku toho se nesprávně domnívá, že posouzením věcné správnosti rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 byla vypořádána námitka nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, a proto není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu brání odvolacímu správnímu orgánu hodnotit jeho zákonnost a správnost. S ohledem na výše uvedené stěžovatel uzavřel, že městský soud nesprávně posoudil žalobní bod týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i žalobní bod týkající se přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí.

[9] Stěžovatel dále namítal, že v žalobě se vymežil ve vztahu k aplikaci § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vůči v rozhodnutí žalovaného odkazované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nelze proto argumentovat právě touto judikaturou, proti které se stěžovatel vymezuje. Stěžovatel přitom považuje za protimluv, pokud městský soud dospěl k závěru, že pokud informace neexistují, mohou se vztahovat k působnosti povinného subjektu, neboť informace, která není, není ve skutečnosti informací a nemůže se tak vztahovat k jakékoli působnosti.

[10] Pokud městský soud v napadeném rozsudku uvádí, že z „přepisu na obalu dozorového spisu, případně z vyznačení v informačním systému pak jiné informace, než o jakou

trestní věc se jedná a jakému státnímu zástupci byl spis přidělen k doзору, nevyplyvají“, pak tento závěr nemá podle stěžovatele oporu v obsahu spisu, který žádné takové rozhodnutí neobsahuje.

[11] Podle názoru stěžovatele je nesprávný i právní názor městského soudu uvedený v rozsudku, že pokud není určitý akt formalizován, nejedná se o rozhodnutí. K tomu lze odkázat na judikaturu, která za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. považuje informaci o odložení žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. zachycenou na neformálním přípisu či ve spisovém obalu.

[12] Stěžovatel dále namítal, že není správným zjištěním, že by v žádosti požadoval duplicitně stejné informace, pokud požadoval soupis věcí a rozhodnutí, na základě kterých k přidělení věcí došlo. Soupis by totiž měl být vytvořen na základě oněch rozhodnutí, rozhodnutí proto tvoří zdrojové informace, které mohou sloužit mimo jiné k ověření správnosti soupisu.

[13] Stěžovatel rovněž uvedl, že nerozumí argumentaci městského soudu ohledně klíče přidělení jednotlivých spisů po nástupu konkrétního státního zástupce na státní zastupitelství. Ze žádosti je zcela jasné, že stěžovatel požadoval uvedení konkrétního klíče vztahujícího se ke konkrétní státní zástupkyni v konkrétním okamžiku. Existují-li obecná pravidla, na základě kterých vedoucí státní zástupce rozhoduje o přidělení spisů, a k přidělení spisů dochází na základě úvahy vedoucího státního zástupce, je zřejmé, že musel existovat nějaký důvod, pro který byly v dané situaci a v daném okamžiku konkrétní státní zástupkyni z množiny všech spisů, které jí mohly být na základě obecných pravidel přiděleny, přiděleny právě předmětné spisy. Informace tak existovat musí, na čemž nesmyslné tvrzení správních orgánů podpořené městským soudem nemůže nic změnit.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel má pravdu v tom, že právně kvalifikační úvaha je nedílnou součástí tvorby rozhodnutí, nelze s ním však souhlasit v tom, že musí být vystižena zcela konkrétně ve větné konstrukci. Rozhodnutí je třeba chápat a hodnotit jako celek. Správní orgány ve svých rozhodnutích stěžovateli logicky a bez jakýchkoliv pochybností vysvětlily, jakým způsobem a za užití jakých norem zákona č. 106/1999 Sb. bylo s jednotlivými body jeho žádosti o informace naloženo. Nad rámec povinností povinného subjektu byla stěžovateli osvětlena vnitřní činnost, struktura a vnitřní organizační postupy státního zastupitelství. Byl upozorněn na existenci právních norem, které se jím uplatněných bodů žádosti dotýkají a ve spojení s ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb. pak vedou k danému rozhodnutí správního orgánu. Stěžovateli nelze dát za pravdu ani stran jeho závěru, že nebyla vypořádána jeho námitka nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný právně kvalifikační úvahu implicitně obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí rozvedl tak, aby byla zřetelná a pro stěžovatele pochopitelná. Pokud by právně kvalifikační úvaha prvostupňového správního orgánu absentovala, pak

pokračování

by z logiky věci nebylo možné potvrdit toto rozhodnutí jako správné, neboť použitá právní norma by stála zcela mimo rámec zjištěného skutkového stavu. Není pravdou, že jediným možným řešením bylo odkázat stěžovatele na konkrétní pasáž prvostupňového rozhodnutí. Naopak tímto způsobem by mohla utrpět přehlednost rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který musí vystavět odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby bylo pochopitelné i osobě, která se seznámí pouze jen s jeho obsahem. Podle názoru žalovaného uvedeným způsobem došlo k řádnému vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále v podrobnostech odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 16. 6. 2017, které obsahuje detailní chronologický popis řízení a proběhnuvších úkonů a právní rozbor problematiky, která se týká stěžovatelem uplatněného nároku. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[19] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně ob stojí. Z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že městský soud vypořádal

i námitku stěžovatele ohledně tvrzené absence právně kvalifikační úvahy ve vztahu k rozhodnutí OSZ pro Prahu 4, a to v bodě 22 napadeného rozsudku.

[20] Ke stěžovatelem tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud předepisuje, že v souladu s ustálenou judikaturou lze obecně považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo za předpokladu, že v něm uvedené úvahy a závěry nemají oporu v provedeném dokazování, popř. dostatečně nereflektují námitky účastníka řízení nebo je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). K tomu je vhodné doplnit, že správní řízení tvoří dohromady jeden funkční celek, což znamená, že otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Nelze poté automaticky považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že správní orgány striktně neodpovídají na každou dílčí námitku účastníka řízení, pakliže v rámci odůvodnění rozhodnutí předestřou dostatečně přesvědčivou a logicky provázanou argumentaci, která vypořádává stěžejní námitky účastníka řízení tím, že prezentuje odlišný názor na potřebnou míru zjišťování skutkového stavu a jeho právní kvalifikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[21] Jak vyplývá ze shora uvedené judikatury, za nepřezkoumatelné nelze považovat rozhodnutí, kdy se žalovaný zabýval všemi relevantními námitkami uvedenými v odvolání, byť nevypořádal nutně každé dílčí tvrzení zvlášť, ale v kontextu daného rozhodnutí. Skutečnost, že se žalovaný některými námitkami zabývá pouze stručně nebo je vypořádá v kontextu celého rozhodnutí, tedy nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Předmětnou odvolací námitkou stěžovatel poukazoval na údajnou absenci právně kvalifikační úvahy v prvostupňovém rozhodnutí a považoval jej proto za nepřezkoumatelné. Podle názoru zdejšího soudu byla tato odvolací námitka implicitně vypořádána na str. 3 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný posuzoval zejména věcnou správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí, tj. prvostupňové rozhodnutí věcně přezkoumal, a to včetně právně kvalifikační úvahy povinného subjektu, tj. nemožnosti poskytnutí stěžovatelem požadovaných informací z důvodu jejich neexistence a z toho vyplývající nutnosti jeho žádost odmítnout. Pokud se tedy žalovaný výslovně nevypořádal s předmětnou odvolací námitkou, avšak z kontextu napadeného rozhodnutí je patrný jeho názor, že povinný subjekt postupoval v souladu s aktuální judikaturou a žádost o poskytnutí informace v bodech b), d) a g) správně odmítl podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. s odůvodněním, že vedoucí státní zástupkyně OSZ pro Prahu 4 nevydává v písemné podobě žádná rozhodnutí o změně v osobě dozorového státního zástupce a že neexistuje žádný „klíč“ (metoda) pro přidělování konkrétních trestních (i netrestních) věcí k výkonu dozoru jednotlivým státním zástupcům, lze ji považovat se zřetelem k výše uvedenému za vypořádanou. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vypořádal všechny relevantní námitky stěžovatele uplatněné v odvolání.

pokračování

[22] Námitka stěžovatele, že městský soud pochybil, když argumentoval judikaturou, proti které se stěžovatel vymezil v žalobě, je rovněž nedůvodná. Stěžovatel se v žalobě vymezil toliko vůči rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, na který odkazoval žalovaný ve svém rozhodnutí. Městský soud v této souvislosti poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (mimo zmíněný rozsudek např. dále na rozsudky ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, nebo ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019-29), ze které jednoznačně vyplývá, že neexistence požadovaných informací představuje faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Městský soud přitom neshledal důvod se od tohoto závěru odklonit, neboť *„povinnost odmítnout žádost, jestliže není možno z nějakého důvodu této žádosti vyhovět, vyplývá ze samotného znění § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.“* V této souvislosti městský soud dodal, že *„Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56 se vztahuje k předchozímu znění zákona č. 106/1999 Sb. Dotčená novelizace zákona č. 106/1999 Sb. totiž neměla vliv na povinnost správních orgánů odmítnout žádost žadatele v případě neexistence požadovaných informací.“* Z uvedeného je zřejmé, že městský soud argumentoval ustálenou judikaturou a nikoliv jen jedním rozsudkem, vůči kterému se stěžovatel v žalobě vymezil. Navíc se řádně vypořádal i s výhradou stěžovatele, že rozsudek č. j. 2 As 71/2007-56 se vztahuje k předchozímu znění zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud dále (na rozdíl od stěžovatele) nepovažuje za protimluv, pokud městský soud v bodu 27 napadeného rozsudku pouze pro doplnění uvedl, že i když informace neexistují, jedná se o informace vztahující se k působnosti povinného subjektu. Z žádosti stěžovatele o poskytnutí informací totiž jednoznačně vyplývá, že se s touto žádostí obrátil na OSZ pro Prahu 4 a domáhal se informací, které se přímo vztahovaly k činnosti (působnosti) tohoto povinného subjektu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že ve výsledku stěžovateli nebylo vyhověno z důvodu neexistence požadovaných informací.

[23] Stěžovatel dále konstatoval, že tvrzení městského soudu v napadeném rozsudku, že z *„přepisu na obalu dozorového spisu, případně z vyznačení v informačním systému pak jiné informace, než o jakou trestní věc se jedná a jakému státnímu zástupci byl spis přidělen k doзору, nevyplývají“*, nemá oporu v obsahu spisu, který žádné takové rozhodnutí neobsahuje. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že spis takového „rozhodnutí“ ani logicky obsahovat nemůže, neboť přepis na obalu dozorového spisu, případně vyznačení v informačním systému je toliko důsledkem úvahy vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce. Nelze je tedy považovat za rozhodnutí.

[24] Námitka stěžovatele stran nesprávného právního názoru městského soudu, že pokud není určitý akt formalizován, nejedná se o rozhodnutí, je rovněž nedůvodná. Stěžovatel pomíjí, že městský soud v bodě 30 napadeného rozsudku tento závěr vyslovil toliko ve vztahu k přepisu na obalu spisu, resp. vyznačení v informačním systému. Nejednalo se tedy o právní názor městského soudu vyslovený ve vztahu k rozhodnutí vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce, případně obecně k jiným rozhodnutím.

[25] Stěžovatel dále namítal, že v žádosti nepožadoval duplicitně stejné informace, pokud požadoval soupis věcí a rozhodnutí, na základě kterých k přidělení věcí došlo. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v bodě 29 napadeného rozsudku

netvrdil, že stěžovatel pod písm. d) a f) své žádosti požadoval totožné informace. Městský soud naopak uvedl, že z podané žádosti jednoznačně vyplývá, že „žalobce pod písmeny b) a d) požadoval kopie písemností obsahující rozhodnutí, kterým došlo ke změně dozorového státního zástupce, tedy žalobce zajímal obsah požadovaných rozhodnutí a tedy důvody přidělení spisu k dozoru danému státnímu zástupci a nikoliv pouze přepis na obalu dozorového spisu. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, pak by žalobce pod písmeny d) a f) žádosti požadoval totožné informace, neboť pod písmenem f) žádosti žalobce požadoval soupis trestních věcí, které byly přiděleny v roce 2016 dotčené státní zástupkyni s uvedením jednoznačného identifikátoru každé trestní věci. Z přepisu na obalu dozorového spisu, případně z vyznačení v informačním systému pak jiné informace, než o jakou trestní věc se jedná a jakému státnímu zástupci byl spis přidělen k dozoru, nevyplynou“. Z citované části odůvodnění napadeného rozsudku je tak zřejmé, že stěžovatel účelově vytrhl předmětnou větu z kontextu.

[26] Důvodná není ani poslední námitka stěžovatele, že s ohledem na existenci obecných pravidel, na základě kterých vedoucí státní zástupce rozhoduje o přidělení spisů, musel existovat nějaký klíč (metoda), podle kterého byly konkrétní státní zástupkyni přiděleny právě předmětné spisy. Stěžovateli bylo povinným subjektem sděleno, že o změně dozorového státního zástupce rozhoduje osoba oprávněná k přidělování trestních věcí např. z důvodu podjatosti, změny ve stanovené specializaci státního zástupce, změny v přidělení k výkonu funkce, při dlouhodobé pracovní neschopnosti, nástupu na mateřskou a rodičovskou dovolenou, při zániku funkce státního zástupce, nebo při dočasném zproštění výkonu funkce. Jednotlivé spisy jsou pak přidělovány konkrétním státním zástupcům na základě vyhodnocení jejich aktuálního zatížení a rozdělení specializací. Stěžovateli bylo dále sděleno, že neexistuje žádný obecný klíč, podle kterého jsou jednotlivé spisy přidělovány, jako je tomu u obecných soudů, a že tedy neexistuje klíč, podle kterého byly přidělovány dozorové spisy konkrétní státní zástupkyni k výkonu dozoru. Jak správně uvedl městský soud, tvrzení povinného subjektu o neexistenci obecného klíče je v souladu se zněním § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství a dále s čl. 3 odst. 3 a čl. 5 odst. 1 organizačního řádu. Naopak tvrzení stěžovatele, že takový klíč musí existovat, je toliko jeho subjektivním názorem, přičemž stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost, která by byla schopna zpochybnit zjištěný skutkový stav.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2022

pokračování

David Hipšr
předseda senátu